

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. P., narozen dne
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2016, č. j. KUOK 60660/2016, sp. zn. KÚOK/37337/2016/ODSH-SD/7228,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2016, č. j. KUOK 60660/2016, sp. zn. KÚOK/37337/2016/ODSH-SD/7228 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odboru občanských záležitostí – přestupkové oddělení, ze dne 14. 3. 2016, č. j. PVMU

30803/2016 16a, sp. zn.: OÖZ2 2719/2015 Kas (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 25. 8. 2015 v 9:50 hod., jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., jel v Prostějově po Vojáckově nám. směrem ke křižovatce s ul. Vápenice, a zde jednal v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nerespektoval dopravní značení C3a (příkázaný směr jízdy zde vpravo) a odbočil vlevo, kde byl následně zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž současně porušil ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, neboť nepředložil ke kontrole a takto neměl při řízení u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí předně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že k vydání prvostupňového rozhodnutí došlo v souladu se zákonem. Ve vztahu k odvolacím námitkám dále uvedl, že při výměře sankce byly zohledněny okolnosti ve prospěch i neprospěch obviněného z přestupku. Co se týče provedení úkonu mimo ústní jednání, a to ve smyslu ohledání místa spáchání přestupku dne 15. 2. 2016, to bylo provedeno na základě předchozího písemného vyjádření žalobce, který měl možnost seznámit se s pořízenou fotodokumentací při ústním jednání, čehož nevyužil. Tento postup považoval žalovaný za dostačující a respektující procesní práva obviněného z přestupku. Jako nedůvodná byla dále posouzena rovněž námitka ohledně změny vymezení dopravního značení, které bylo jednáním žalobce porušeno, neboť tato skutečnost vyplynula z provedeného dokazování a neměla vliv na právní kvalifikaci. Žalovaný se poté ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že žalobcem navržené důkazy v podobě svědecké výpovědi pana J. P. a paní K. B. nebyly způsobilé přispět k objasnění stavu věci. Pokud se jedná o fotografii zobrazující jiné dopravní značení, která byla žalobcem doložena, považoval ji žalovaný za účelovou, neboť je v rozporu nejen s veřejně dostupnými mapami, ale také ostatními důkazy, které byly v řízení provedeny. Žalovaný současně nepřisvědčil tvrzení žalobce ohledně nejasnosti výzvy k předložení dokladů potřebných pro řízení motorového vozidla, neboť srozumitelnost výzvy přímo vyplývá z provedeného dokazování. Výčet dokladů potřebných k řízení vozidla by navíc měla znát každá osoba, která je držitelem řidičského oprávnění, a to navíc ve chvíli, kdy je jí sděleno podezření ze spáchání přestupku z důvodu porušení zákonem stanovené povinnosti.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě předně namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je neurčitý, neboť se měl dopustit dvou přestupků v souběhu, a to nerespektováním dopravního značení a nepředložením dokladů potřebných pro řízení motorového vozidla, přičemž ve výroku je uvedeno spáchání pouze jednoho přestupku. Stejně tak není ve výroku dostatečně určité vymezeno místo spáchání přestupku, popř. umístění dopravní značky příkázaného směru jízdy a provedení silniční kontroly, během které nebyly na výzvu policisty předloženy doklady potřebné k řízení vozidla. Kromě toho žalobce zpochybnil,

že svým jednáním porušil ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, protože dané ustanovení v rozhodnou dobu neexistovalo. Pokud se jedná o závěr správních orgánů, že u sebe neměl při řízení vozidla řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, tato skutečnost nebyla v řízení prokázána a není zřejmé, jaká povinnost řidiče měla být tímto porušena.

Kromě toho žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost pro nedostatek odůvodnění rozhodnutí, když nebylo dostatečně zohledněno, že policisté nepravdivě vypověděli, že se na místě spáchání přestupku nacházelo dopravní značení C2b, což bylo později dokazováním vyvráceno. Jeden ze zasahujících policistů svoji svědeckou výpověď dokonce dodatečně změnil, a to na návodnou otázku prvostupňového správního orgánu, učiněnou až po provedeném ohledání místa spáchání přestupku a pořízení fotodokumentace dopravního značení. Výpověď policistů tedy byla podle názoru žalobce účelová, svědčící o tom, že přítomnost dopravního značení vůbec nekontrolovali, čímž se správní orgány nezabývaly. Stejně tak nebylo přezkoumatelně zdůvodněno odmítnutí navrženého důkazu svědeckou výpovědí pana J. P., který byl dle tvrzení žalobce přítomen silniční kontrole. Pokud se jedná o fotodokumentaci dopravního značení, byla pořízena mimo ústní jednání, bez vyhotovení protokolu, přičemž žalobce nebyl o tomto úkonu ze strany prvostupňového správního orgánu v rozporu se zákonem předem vyrozuměn.

Další námitka žalobce poté směřovala proti neurčitosti výzvy policistky k předložení dokladů potřebných pro řízení vozidla, neboť není zákonnou povinností řidiče znát jejich úplný výčet. Je to naopak policista, který má řidiče v souladu s poučovací povinností vyzvat k předložení konkrétních dokladů, aniž by bylo možné tento nedostatek zhojit pouhým sdělením podezření ze spáchání přestupku. Závěrem pak žalobce poukázal na nezákonnost postupu správních orgánů, když pro údajnou nadbytečnost neprovedly navržené důkazy svědeckými výpověďmi pana J. P. a paní K. B., které měly prokázat neexistenci dopravního značení, jehož porušení je žalobci kladeno za vinu. Stejně tak nebyl proveden důkaz fotografií z místa spáchání přestupku, pořízenou přítelkyní žalobce krátce po spáchání přestupku, a to pouze s odkazem její nevěrohodnost a účelovost. Správní orgány tak za účelem zjištění skutkového stavu věci preferovaly zejména nevěrohodné svědecké výpovědi policistů ve spojení s nezákonně pořízenou fotodokumentací z místa spáchání přestupku, aniž by zohlednily verzi skutkového děje předestřenou a dostatečně doloženou žalobcem. Z těchto důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil, žalovanému uložil povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že námitka žalobce vůči nesrozumitelnosti a neurčitosti výroku prvostupňového rozhodnutí je pouhým slovíčkařením, neboť použití jednotného namísto množného čísla při vymezení přestupku nemůže zpochybnit protiprávní jednání žalobce, jehož spáchání bylo dostatečně prokázáno a řádně odůvodněno. V tomto kontextu žalovaný poukázal na skutečnost, že se v projednávané věci jedná o vícečinný nestejnorodý souběh, a to ve smyslu porušení dvou zákonných povinností řidiče. Co se dále týče namítané neexistence ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, žalovaný k tomu uvedl, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí se jednalo o platné a účinné ustanovení zákona. Žalovaný pak považoval za

logické, že držitel řidičského oprávnění by měl vědět, jaké doklady jsou potřebné pro řízení motorového vozidla a jaké by tedy měly být policistům na výzvu předloženy. Co se týče dopravního značení, které bylo jednáním žalobce porušeno, jeho přítomnost na místě spáchání přestupku byla dostatečně prokázána, a to zejména svědeckou výpovědí jednoho ze zasahujících policistů. Naopak fotografie předložená žalobcem měla být pořízena až dva dny po spáchání přestupku a nemá tak dostatečně vypovídající hodnotu. Závěrem žalovaný doplnil, že žalobce byl v řízení před prvostupňovým správním orgánem pasivní, což důvěryhodnost jeho tvrzení značně zpochybňuje. Z těchto důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází policejní dokumentace, jejíž součástí je ručně a strojově sepsané oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 25. 8. 2015. Z jejich obsahu je patrné, že žalobce byl ve svém vozidle tohoto dne v čase 9:50 hod. zastaven a kontrolován u Městského divadla na ulici Vápenice v Prostějově hlídkou Policie ČR, a to z důvodu nerespektování dopravního značení C2b, tedy příkázaného směru jízdy vpravo. Současně byl žalobce vyzván k předložení dokladů potřebných pro řízení vozidla, načež předložil pouze zelenou kartu. Řidičský a občanský průkaz měl zapomenout v místě svého bydliště. Žalobce se k věci na místě písemně nevyjádřil a oznámení přestupku odmítl podepsat. Na základě těchto skutečností bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 8. 10. 2015. Z účasti na něm se však žalobce prostřednictvím zmocněnce pana Z. S. písemně omluvil, přičemž současně uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, neboť byla dopravní značka v rozhodné době pomocí nalepených čar zrušena, a to nejspíše z důvodu dopravní uzavírky. V tomto ohledu navrhl provést dokazování. Současně uvedl, že k předložení dokladů od vozidla nebyl vyzván, resp. mu bylo policisty sděleno, že další doklady není třeba předkládat. Následně byl vydán příkaz o uložení pokuty ze dne 9. 11. 2015, proti kterému podal žalobce prostřednictvím nové zmocněnkyně K. Ch. odpor. Z toho důvodu bylo nařízeno ústní jednání na den 7. 1. 2016, ke kterému se za žalobce dostavila v substituci Šárka Š. Při ústním jednání bylo provedeno dokazování čtením obsahu listin založených ve spisu. Z důvodu provedení dalšího dokazování nicméně správní orgán odročil jednání na den 5. 2. 2016, aby mohl vyslechnout zasahující policisty, tedy prap. M. Š. a stržm. I. K.

Stržm. K. při výslechu k věci uvedl, že viděl žalobce vyjíždět vlevo z místa před divadlem, kde je podle jeho znalostí dopravní značení stanovující příkázaný směr jízdy vpravo, na čemž se shodl se svou kolegyní. K dotazům správního orgánu poté policista K. mimo jiné vyloučil, že by bylo dopravní značení C2b v rozhodné době odstraněno. Žalobce u sebe neměl řidičský ani občanský průkaz a byl tedy ztotožněn pouze na základě lustrace. Obdobně vypověděla rovněž prap. Š., když potvrdila odbočení vozidla žalobce vlevo, a to v rozporu s dopravním značením příkázaného směru jízdy vpravo. Současně doplnila, že žalobce na výzvu předložil pouze zelenou kartu. K jeho ztotožnění tak došlo na základě fotografie z lustračního zařízení. K následně položeným dotazům pak prap. Š. vyloučila, že byla příslušná dopravní značka odstraněna. Co se týče výzvy k předložení dokladů potřebných k řízení motorového vozidla, vyzvala žalobce ve smyslu „*Vyzývám Vás k předložení dokladů pro provoz a řízení motorového vozidla*“.

Následně bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno písemné vyjádření zmocněnkyně žalobce ze dne 12. 2. 2016, ve kterém bylo uvedeno, že dopravní značka se

na místě nenacházela, což zasahující policisté nemohli vědět a její přítomnost nekontrolovali. Proto bylo navrženo provedení důkazu ohledáním místa spáchání přestupku. Ve vztahu k tvrzenému nepředložení potřebných dokladů k řízení vozidla bylo dále uvedeno, že žalobce nebyl k jejich předložení vyzván, resp. nebylo mu na dotaz upřesněno, jaké konkrétní doklady má předložit. Závěrem zmocněnkyně navrhla provedení důkazu svědeckou výpovědí pana J. P., který byl přítomen provedení silniční kontroly. V této souvislosti je ve spisu založen úřední záznam ze dne 15. 2. 2016, podle něhož provedl prvostupňový správní orgán ohledání na místě spáchání přestupku, kde se nachází dopravní značka C3a (přikázaný směr jízdy zde vpravo) a nikoliv C2b (přikázaný směr jízdy vpravo). Součástí úředního záznamu je pak fotografie zachycující danou křižovatku a umístěné dopravní značení. Na základě zjištěných skutečností byl poté opětovně předvolán k podání svědecké výpovědi stržm. K., který při výslechu dne 11. 3. 2016 v předložené tabulce s obrázkovým přehledem dopravního značení identifikoval křížkem dopravní značku C3a, přičemž uvedl, že se na základě předvolání předtím mylně domníval, že se jedná o dopravní značení C2b. Současně k dotazu doplnil, že na místě přestupku je rovněž dopravní značení „Dej přednost v jízdě“. K dokazování novou svědeckou výpovědí stržm. K. se žalobce ani jeho zmocněnkyně nedostavila (její omluva ze studijních důvodů nebyla akceptována).

Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, proti kterému podal žalobce blanketní odvolání, které následně písemností ze dne 25. 4. 2016 doplnil o konkrétní odvolací důvody, včetně fotografie z místa spáchání přestupku, kterou měla pořídit krátce po spáchání přestupku jeho přítelkyně a na které je zachycena pouze dopravní značka „Dej přednost v jízdě“. S ohledem na skutečnost, že odvolací námitky se v zásadě shodují s argumentací použitou v žalobě, nepovažuje krajský soud za nezbytné, jejich obsah podrobně rekapitulovat.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 26. 6. 2018, a to v neomluvené nepřítomnosti řádně předvolaných účastníků. Soud shrnul obsah soudního a správního spisu a přikročil k vyhlášení rozsudku ve smyslu ustanovení § 49 odst. 11 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Žalobce nejprve namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný, a to ze tří důvodů. Předně je v něm podle názoru žalobce nesprávně uvedeno, že se dopustil pouze jednoho přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,

přestože mu je kladeno za vinu porušení dvou povinností řidiče podle ust. § 4 písm. c) a ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) téhož zákona. Dále žalobce nepovažoval za dostatečnou konkretizaci místa spáchání přestupku, když není ve výroku jednoznačně uvedeno, na které křižovatce došlo z jeho strany k nerespektování dopravního značení C3a (příkázaný směr jízdy zde vpravo), popř. na jakém místě se dopustil porušení povinnosti řidiče spočívajícího v nepředložení dokladů potřebných k řízení vozidla, k čemuž mělo dojít až během silniční kontroly. Krajský soud se částečně ztotožňuje s názorem žalobce, že k porušení dvou povinností řidiče došlo v souběhu (řízení vozidla v rozporu s dopravním značením, aniž by u sebe měl řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla) ke spáchání dvou přestupků, byť v podobě naplnění stejné, tzv. zbytkové skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Na druhou stranu krajský soud poukazuje na skutečnost, že toto pochybení správních orgánů bylo žalobci ku prospěchu, neboť se zřetelem k okolnostem případu nebyla v tomto důsledku při výměře sankce uplatněna zásada absorpce ve smyslu dnes již neplatného ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“). K tomu je vhodné doplnit, že prvostupňový správní orgán žalobci uložil pokutu na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby, přestože v rámci svých úvah reflektoval skutečnost, že svým jednáním porušil hned několik povinností řidiče, stanovených v dotčených ustanoveních zákona o silničním provozu. Za podstatné krajský soud považuje skutečnost, že i přes neadekvátní formulaci skutkové věty ve výroku prvostupňového rozhodnutí je z popisu skutku zcela zřejmé, jaké přestupkové jednání bylo stíháno a že šlo ve skutečnosti o dva skutky kvalifikované podle téže zákonné skutkové podstaty (viz k tomu obdobně usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 5. 2009, č.j. 7 Tdo 438/2009-I., přístupný na www.nsoud.cz). Otázka vyhodnocení charakteru tohoto souběhu (konkurence) jde již nad rámec nezbytného odůvodnění rozhodnutí o přestupku, neboť s rozlišením jednotlivých typů souběhu přestupků právní úprava účinná před 1. 7. 2017 nepracovala, přičemž při jejím zodpovězení je třeba vycházet z trestně-právní doktríny (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č.j. 8 As 5/2009-80, přístupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k uvedenému tedy nepovažuje krajský soud formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí za nesrozumitelnou ani nepřezkoumatelnou, a proto jsou námitky vztahující se k této otázce nedůvodné.

Pokud se dále jedná o neurčitost vymezení místa spáchání přestupku, krajský soud se s námitkou žalobce neztotožňuje. Z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobce se dopustil protiprávního jednání tím, že „*jel v Prostějově po Vojáckově nám. směrem ke křižovatce s ul. Vápenice, a zde jednal v rozporu...*“. Podle názoru krajského soudu je v tomto ohledu argumentace žalobce založena na nesprávném výkladu citovaného vymezení místa spáchání přestupku, protože porušení povinností řidiče je ve výroku vztahováno nikoliv na celé Vojáckovo nám., což ostatně vyplývá z porušení povinnosti řidiče respektovat dopravní značení ohledně příkázaného směru jízdy, které se nejen podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ale také podle provedení dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a úředním záznamem s fotodokumentací místa spáchání přestupku jednoznačně nachází až na křižovatce s ulicí Vápenice. Z toho důvodu zastává krajský soud názor, že místo spáchání přestupku bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno v souladu se zákonem a související judikaturou dostatečně určitým a nezaměnitelným způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Co se poté týče porušení povinnosti řidiče ve smyslu ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, žalobce ve své námitce vychází z toho, že se měl dopustit přestupku tím, že nepředložil na výzvu policisty doklady potřebné k řízení motorového vozidla. K tomu krajský soud uvádí, že prvostupňový správní orgán nepochybně vycházel při právní kvalifikaci jednání žalobce z ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době jeho spáchání, pakliže není pozdější zákon pro pachatele příznivější. Žalobce se přestupku dopustil dne 25. 8. 2015, tedy v době, kdy podle již citovaného ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu platilo, že: „*Řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe: a) řidičský průkaz, b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu.*“ Ve výroku prvostupňového rozhodnutí pak není žalobci primárně kladeno za vinu nepředložení uvedených dokladů, ale to, že je u sebe neměl během řízení motorového vozidla. Na tomto závěru by nic nezměnilo ani uplatnění pozdější právní úpravy, na kterou se žalobce nepřímou odvolával, neboť toliko přesunula výčet dokladů potřebných k řízení motorového vozidla do předchozího odstavce citovaného zákona a nově zakotvila povinnost řidiče předložit je na výzvu policisty či jiné oprávněné osoby. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na právní kvalifikaci, neboť by jednání žalobce stále naplňovalo znaky skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Současně tak krajský soud nepovažuje za důvodnou námitku nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku ani ve vztahu k porušení povinnosti řidiče podle ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, neboť se ho žalobce dopustil samotnou jízdou bez potřebných dokladů, a to v souběhu s přestupkovým jednáním spočívajícím v protiprávním odbočení vlevo, bez ohledu na to, kde došlo k zastavení vozidla a provedení silniční kontroly.

V tomto kontextu byla ze strany krajského soudu současně vypořádána také následující námitka žalobce, kterou brojil proti tomu, že byl ze strany správních orgánů trestán za porušení neexistující právní normy, neboť ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo platné a účinné. Jak již bylo ze strany krajského soudu uvedeno, daná povinnost řidiče se toliko přesunula do jiného ustanovení zákona, aniž by tak došlo ke změně právní kvalifikace. Prvostupňový správní orgán tedy nepostupoval v rozporu se zákonem, když při právní kvalifikaci jednání žalobce vycházel z právní úpravy platné a účinné v době spáchání přestupku, neboť by aplikace pozdějšího zákona nebyla pro pachatele příznivější. V tomto kontextu se krajský soud neztotožňuje ani se související žalobní námitkou, že nebylo řízení vozidla bez zákonem stanovených dokladů v řízení prokázáno. Naopak se ve spisu nachází policejní dokumentace a protokoly o výsledku svědeckých výpovědí policistů, které jsou navzájem konzistentní a svědčí o tom, že žalobce potřebné doklady (vyjma zelené karty) nepředložil, byť k tomu byl vyzván v souladu se zákonem. Krajský soud k tomu dodává, že se neztotožňuje s argumentací žalobce, podle které by nejspíše museli policisté během silniční kontroly standardně prohledávat řidiče a celé jeho vozidlo, aby se v případě jeho nečinnosti přesvědčili, zda u sebe skutečně neměl během řízení potřebné doklady. Tento výklad považuje krajský soud za absurdní a neodpovídající smyslu a účelu dotčené právní úpravy, resp. úmyslu zákonodárce.

Žalobce dále z více důvodů namítal nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Podle jeho názoru byly jako stěžejní důkazy nesprávně preferovány svědecké výpovědi zasahujících policistů, ze kterých ovšem nevyplývá, že by přítomnost dopravního značení C3a před nebo po zastavení jeho vozidla kontrolovali. Oba navíc v rámci svědeckých výpovědí v souladu s policejní dokumentací uvedli, že se na místě nacházelo dopravní značení C2b, nikoliv C3a, jehož porušení je žalobci kladeno za vinu. Jeden ze zasahujících policistů navíc svoji svědeckou výpověď dodatečně změnil, neboť až na návodné otázky prvostupňového správního orgánu umístění dopravního značení C3a v místě spáchání přestupku potvrdil. Pokud se jedná o svědecké výpovědi zasahujících policistů, krajský soud ve vztahu jejich tvrzené nedůvěryhodnosti předně podotýká, že policistu je třeba obecně považovat za nestranného svědka, který při provedení silniční kontroly a v následném řízení vystupuje jako úřední osoba, která nemá zájem na výsledku řízení. To zajisté nevyklučuje, že mohou nastat případy, kdy jsou policisté na věci osobně či jinak zainteresováni, pročez je důvod pochybovat o jejich nestrannosti. V projednávané věci však žalobce neuvedl žádné důvody, proč by byli zasahující policisté motivováni k tomu, aby vypovídali účelově či v rozporu s tím, jak byla silniční kontrola ve skutečnosti provedena (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 194/2016 - 26).

Co se týče námitky ohledně neprokázání toho, že by policisté umístění dopravní značky kontrolovali, krajský soud připomíná, že oba policisté na přímý dotaz prvostupňového správního orgánu výslovně uvedli, že dopravní značení nebylo na místě odstraněno, což koresponduje rovněž s obsahem policejní dokumentace. Prvostupňový správní orgán navíc provedl s ohledem na vyjádření žalobce vlastní ohledání místa přestupku a pořídil z něj záznam, včetně související fotodokumentace. Její správnost byla následně potvrzena v rámci opětovného výslechu stržm. K., který dopravní značku C3a (příkazaný směr jízdy zde vpravo) v předložené tabulce dopravního značení křížkem jednoznačně identifikoval a doplnil, že se v rámci přechozího podání svědecké výpovědi mylně domníval, že se jedná o dopravní značku C2b (příkazaný směr jízdy vpravo), a to také s ohledem na obsah předvolání. Krajský soud je toho názoru, že svědeckou výpověď stržm. K. nelze automaticky považovat za účelovou jen z důvodu její změny, neboť se očividně jednalo o důsledek nesprávného obsahu předvolání a dotazu správního orgánu v souvislosti se záměnou dopravních značek, které jsou nejen vizuálně, ale také z hlediska stanovené povinnosti podobné. Správní orgány tedy měly umístění dopravního značení C3a na místě spáchání přestupku za dostatečně prokázané a nepovažovaly v tomto ohledu za potřebné provádět další dokazování. K tomu je vhodné doplnit, že zmocněnkyně žalobce byla svědeckým výpovědím policistů dne 5. 2. 2016 osobně přítomna. Pakliže měla pochybnosti o tom, zda ke kontrole dopravního značení ze strany policistů došlo či nikoliv, nic jí nebránilo v tom, aby se jich přímo dotázala, což neučinila. Nad rámec uvedeného navíc krajský soud poukazuje na jistou nekonzistentnost v tvrzení žalobce, když nejprve ve svém vyjádření ze dne 9. 10. 2015 uváděl, že na místě spáchání přestupku se dopravní značka C2b sice nacházela, ale byla nejspíše z důvodu dopravní uzavírky přeškrtnuta neboli zneplatněna, ale následně v průběhu řízení tvrdil, že se žádná příkazová značka na místě nenacházela, což ostatně dokládá také fotodokumentací, jejímž neprovedením jako důkazu se bude krajský soud zabývat samostatně.

V této souvislosti žalobce dále namítal, že k pořízení fotodokumentace z místa spáchání přestupku, o čemž byl pořízen úřední záznam ze dne 15. 2. 2016, došlo v rozporu

se zákonem, neboť nebyl ze strany prvostupňového správního orgánu předem o provedení daného úkonu vyrozuměn. Krajský soud musí v tomto ohledu částečně přisvědčit argumentaci žalobce, neboť by správní orgán měl v případě pořízení důkazu ohledáním obviněného z přestupku předem vyrozumět, pakliže nehrozí nebezpečí z prodlení, jak ostatně vyplývá z ust. § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na druhou stranu je třeba vycházet z toho, že žalobce se z důvodu absence vyrozumění o pořízení fotodokumentace daného dopravního značení sice neúčastnil, ale o tomto úkonu byl pořízen úřední záznam, který byl jako listina spolu s příslušnou fotografií založen do spisu a žalobce byl v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s jeho obsahem, stejně jako s ostatními podklady pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53). Krajský soud dále poukazuje na skutečnost, že pořízení pouze jedné fotografie na místě spáchání přestupku bez vyrozumění obviněného je svoji povahou jinou procesní vadou než např. provedení svědecké výpovědi v nepřítomnosti obviněného z přestupku, který by tak neměl možnost klást svědkům otázky, což by byl zásadní zásah do jeho procesních práv. Přestože je tedy krajský soud toho názoru, že nevyrozumění žalobce o plánovaném pořízení důkazu mimo ústní jednání představuje v projednávané věci vadu řízení, není natolik zásadní, aby měla sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí.

Další námitka žalobce poté směřovala proti závěrům správních orgánů ohledně porušení povinnosti řidiče podle ust. § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, spočívajícího v tom, že u sebe neměl během jízdy doklady potřebné k řízení vozidla, a to konkrétně řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Podle názoru žalobce nebyl ze strany zasahující policistky prap. Š. vyzván k předložení příslušných dokladů dostatečně určitým způsobem. Krajský soud v tomto ohledu poukazuje na skutečnost, že správní orgány vycházely zejména z obsahu policejní dokumentace a svědecké výpovědi obou zasahujících policistů, kteří shodně uvedli, že žalobce na výzvu řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla nepředložil. Na přímý dotaz zmocněnkyně obviněného pak prap. Š. uvedla, že žalobce vyzvala k předložení příslušných dokladů slovy „*Vyzývám Vás k předložení dokladů pro provoz a řízení motorového vozidla*“. Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry správních orgánů, že se jedná o výzvu dostatečně určitou a srozumitelnou. Nelze opominout skutečnost, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, k jehož získání je potřeba odborných znalostí, mezi které nepochybně patří povědomí o tom, jaké doklady jsou pro provoz a řízení vozidla nezbytné. Taxativní výčet příslušných dokladů navíc v tomto ohledu stanovuje přímo zákon o silničním provozu jako jednu z povinností řidiče, se kterou by měl být žalobce přinejmenším s ohledem na uplatnění zásady *ignorantia legis neminem excusat* seznámen, a to zejména za situace, kdy byl na porušení zákonem stanovené povinnosti prap. Š. výslovně upozorněn. Nad rámec uvedeného krajský soud navíc poukazuje na zjevný rozpor v tvrzeních žalobce, když v již uvedeném vyjádření ze dne 9. 10. 2015 mimo jiné uvedl, že chtěl kromě dokladů totožnosti a osvědčení o pojištění odpovědnosti předložit také zbývající doklady potřebné pro řízení vozidla, ale byl odmítnut s tím, že to již není potřeba. V žalobě však žalobce najednou namítal, že si nemohl být na základě učiněné výzvy vědom toho, jaké doklady jsou po něm ze strany policistů vyžadovány. Ani tuto námitku tak krajský soud nepovažuje za důvodnou.

Závěrem pak žalobce namítal, že nebyly provedeny jím navržené důkazy, což nebylo ze strany správních orgánů dostatečně zdůvodněno. V tomto ohledu se mělo jednat

o svědeckou výpověď pana J. P. a paní K. B., kteří byli schopni přispět k objasnění stavu věci, a to zejména ve vztahu k potvrzení či vyvrácení skutečnosti, že se na místě spáchání přestupku nacházelo dopravní značení C3a. Krajský soud k tomu předně uvádí, že žalovaný nezamítl návrhy na provedení uvedených důkazů bez jakéhokoliv zdůvodnění, ale naopak argumentoval tím, že o skutkovém stavu nejsou dány důvodné pochybnosti. V podstatě tak navázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve kterém je sice výslovně hovořeno pouze o návrhu důkazu svědeckou výpovědí pana J. P., ale je rovněž podrobněji vysvětleno, proč měl prvostupňový správní orgán skutkový stav věci za prokázaný bez důvodných pochybností a proč tedy nepovažoval za potřebné provádět další dokazování (k rozsahu dokazování srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007, č. j. 3 As 32/2006-52, a ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003-76). Nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že se se jménem pana J. P. pravidelně setkává také v jiných přestupkových věcech, ve kterých je pravidelně navrhován jako svědek, který měl být řidičem vozidla, spolujezdcem či náhodným kolemjdoucím, jako je tomu v posuzovaném případě (srov. např. řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 33 A 23/2016, sp. zn. 22 8 A/2016 či sp. zn. 33 A 37/2016; rozhodnutí Krajského soudu v Brně na úseku správního soudnictví jsou dostupná na www.nssoud.cz). Také s odkazem na tuto skutečnost považuje krajský soud návrh na provedení daného důkazu, stejně jako žalobní námítku, za zcela účelový. Pokud se dále jedná o neprovedení důkazu v odvolání zakomponovanou fotografií místa spáchání přestupku, která měla být pořízena přítelkyní žalobce, krajský soud připomíná, že žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůvodnil jeho neprovedení zejména s odkazem na nemožnost ověření místa pořízení a rozpor s podobou místa spáchání přestupku podle veřejně dostupných map a provedeního dokazování. Nelze tedy dospět k závěru, že by byl návrh tohoto důkazu ze strany žalovaného opomenut. Krajský soud se navíc ztotožňuje s názorem žalovaného, že daná fotografie nepůsobí věrohodně, a to nejen s ohledem na její rozpor s ostatními listinami založenými ve spisu či uplatnění až v rámci odvolacího řízení, ale také proto, že její obsah opět odporuje tvrzení žalobce ve vyjádření ze dne 9. 10. 2015, ve kterém uvedl, že se v daném místě příkazová dopravní značka nacházela, byť byla zneplatněna.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. června 2018

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.